

REFLEXIÓ ACADÈMICA

Amb 18 anys i en el context de l'any 2010, segurament per a mi, l'arquitectura no anava més enllà de ser una possible carrera i a la vegada, una oportunitat per adquirir coneixements tècnics i artístics, dues vessants que m'havien atret molt durant la formació bàsica anterior. Ara, amb 23 anys, considerant que he canviat més jo que el context, la meua visió de l'arquitectura ha fet un gir radical. Si bé és cert que les dues premisses que em van servir per escollir-la s'han acomplert, han anat molt més enllà i han aparegut moltes altres perspectives i coneixements al seu voltant.

El meu perfil abans de començar els estudis ja anava encaminat cap a la vessant més tècnica de l'arquitectura i probablement aquesta escola en concret, m'ha permès desenvolupar-lo en profunditat. Considero que es dóna una importància cabdal a pensar sempre en el "com" s'abordarà qualsevol idea projectual. Han estat assignatures com Bases per a la Tècnica, Sistemes constructius, Tecnologia II, Intervenció en el parc edificat o Construir allò projectat les que més m'han influenciat i les més representatives d'aquesta formació tècnica que he rebut. Però considero que el meu perfil va molt més enllà d'una sola branca d'especialització.

L'arquitectura en general, i aquesta escola en particular, engloba molts coneixements; tècnics -com ja he comentat- però també, artístics, socioculturals, urbanístics, mediambientals, estètics, econòmics, etc. Crec que aquest és un dels pilars fonamentals de l'arquitecta, el tenir la capacitat de tirar endavant un projecte des dels seus inicis fins a la seva finalització, pensant en tots els inputs que l'envolten: el context social, l'activitat, l'entorn, els recursos disponibles (econòmics, tècnics, naturals...), les persones, la seva evolució en el temps,...

Personalment, d'aquesta interdisciplinarietat de l'arquitectura, i sobretot del fet que la formació que havia rebut jo també ho fos, no n'he estat conscient fins ben bé al final de la carrera. Crec que en general els TAPs han estat els responsables d'unificar tot el coneixement teòric impartit durant la resta d'hores a la universitat, i ens han fet agafar la pràctica d'utilitzar-los tots conjuntament. Segurament, fins que no he estat en els últims projectes, amb més bagatge acadèmic i també amb més perspectiva dels primers anys de formació, no m'he adonat de la capacitat que he adquirit, tenint una mirada analítica i complexa per abordar qualsevol projecte.

Ara bé, també és cert que hi ha una gran mancança a nivell formatiu; la realitat fora de les quatre parets de la universitat. Tinc la sort de col·laborar en un despatx des de més d'un any i això m'ha fet adonar de tot el que ens falta per aprendre quan posem els peus al carrer. Principalment, és l'experiència, i aquesta malauradament no la pot aportar únicament la universitat. Però m'he adonat que ens falten coneixements bàsics de gestió de projectes, de documentació necessària (amidaments, pressupostos, permisos, redacció de projectes executius, ...), de saber què mirar a una

visita d'obra, etc. Possiblement, la millor manera d'aprendre-ho és fora la universitat, per això crec que s'haurien de fomentar més les pràctiques externes.

Per altre banda, considero que l'escola hauria d'intentar fer més èmfasis en alguns aspectes, que a mi personalment m'han mancat com ara la importància de la comunicació gràfica. Crec que hauria d'haver-hi més assignatures com Representació Arquitectònica II, on se'ns va intentar transmetre la necessitat d'explicar bé un projecte gràficament (la composició d'una làmina, la quantitat d'informació, la homogeneïtat dins d'una mateixa entrega). Per altre banda, també dins l'àmbit gràfic, crec que seria molt interessant introduir una assignatura obligatòria de "rendering" ja que estic segura que és una tècnica cada vegada més imprescindible a l'hora d'explicar un projecte; personalment, a l'hora de fer el portfolio, on és important saber captar l'atenció de qui ho mira, he trobat a faltar aquest recurs en els documents gràfics que tinc.

Finalment, vull tornar a l'inici de la reflexió: ara, amb 23 anys l'arquitectura no és únicament una carrera sinó la meva targeta d'entrada al món laboral i professional. L'arquitectura no és només un coneixement tècnic i un d'artístic sinó un coneixement global, que abraça àmbits diferenciats i que m'obra moltes portes per afrontar el futur.

Amb aquest Treball Fi de Grau, dono per finalitzada una de les decisions més importants que he hagut de prendre i de la qual em sento molt orgullosa i esperançada de cara al futur. Si bé és cert que degut al canvi de pla, em queda un altre any per poder ser el que clàssicament s'ha entès per arquitecte, la famosa "signatura d'arquitecte", per a mi l'interessant d'aquest últim pas és poder-lo fer en el marc d'un màster, amb una tutorització més completa i amb un primer quadrimestre col·lectiu amb la resta d'alumnes que permetran donar-li aquesta visió més global a la proposta. Un cop finalitzada l'etapa del màster, la meva perspectiva és buscar feina a un lloc diferent al qual estic ara, on pugui conèixer altres maneres de treballar i que em permeti valorar la necessitat o no de continuar formant-me en un àmbit més especialitzat de l'arquitectura.